

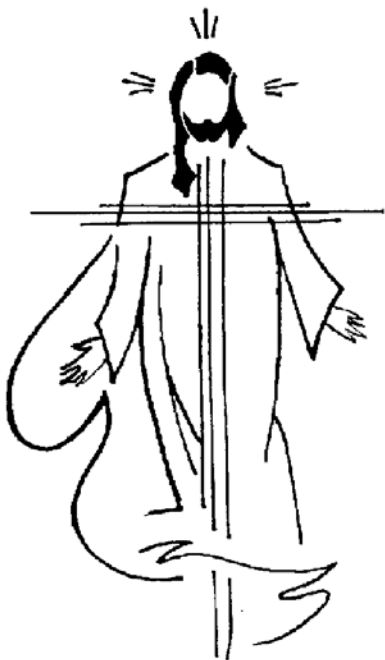

Farní věstník

DUBEN 2013

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXI, číslo 4

Celebrita jiného formátu

"Ježíš vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno." (Flp 2,7-9)

Mnoho lidí se touží proslavit, stát se známými, udělat si jméno. Stát se dnes celebritou je možné nejrůznějšími způsoby, většinou ale ne na dlouho. Bible nám představuje celebritu jiného formátu - Ježíše Krista, kterému Bůh dal jméno nad každé jiné jméno.

Ježíšova cesta k oslavení je paradoxní - zřekl se sebe a své slávy, z lásky k nám se ponižil, dal za nás svůj život. Velikonoční dny nám staví před oči vyvrcholení této Ježíšovy cesty. A nemusíme ho jen pozorovat. Ježíš chce dát sám sebe, svou lásku a svůj život i nám dnes. Chce nás uschnout, abychom ho mohli následovat na cestě k opravdové a trvalé slávě, k naplněnému a plnohodnotnému životu.

... stále musíme obnovovat svůj vztah ke Kristu, jenž pro nás zemřel a vstal z mrtvých. Jeho Velikonoce jsou našimi Velikonocemi, protože ve zmrtvýchvstalém Kristu je nám darována jistota vzkříšení. Zpráva o jeho vzkříšení z mrtvých nepodléhá času: Ježíš je stále živý a živé je i jeho evangelium. "Věra křesťanů," jak říká sv. Augustin, "je Kristovo zmrtvýchvstání." Skutky apoštolů to

jasně vysvětlují: Bůh "poskytl všem důkaz pro to, aby uvěřili, tím, že ho vzkřísil z mrtvých" (Sk 17,31). Smrt totiž nestačila k tomu, aby dokázala, že Ježíš je opravdu Boží Syn a očekávaný Mesiáš. Kolik lidí v minulosti zasvětilo svůj život věci, kterou považovali za spravedlivou, a zemřelo pro ni! A zůstali mrtví. Pánova smrt ukazuje nesmírnou lásku, jíž nás miloval až natolik, že se za nás obětoval; avšak teprve jeho vzkříšení je "bezpečným důkazem", je jistotou, že vše, co říká, je pravda, která platí i pro nás a pro všechny časy.

Pavel Semela (redakčně upraveno)

Bohoslužby v dubnu 2013

Po	1. 4. 2013	7:30 9:00 10:30	sv. Jakub sv. Jakub Matka Boží
So	6. 4. 2013	18:00	sv. Jakub
Ne	7. 4. 2013	7:30 9:00 10:30	sv. Jakub sv. Jakub Matka Boží
So	13. 4. 2013	18:00	sv. Jakub
Ne	14. 4. 2013	7:30 9:00 10:30	sv. Jakub sv. Jakub Matka Boží
So	20. 4. 2013	18:00	sv. Vojtěch
Ne	21. 4. 2013	7:30 9:00 10:30	sv. Jakub sv. Vojtěch sv. Vojtěch
So	27. 4. 2013	18:00	sv. Jakub
Ne	28. 4. 2013	7:30 9:00 10:30	sv. Jakub sv. Jakub Matka Boží

"Oznamuji Vám velikou radost: máme papeže..."

... tato slova zazněla 13. 3. 2013 krátce po 20. hodině z úst francouzského kardinála Jean-Louis Pierre Taurana na Svatopeterském náměstí před tisíci věřícími, kteří s napětím očekávali zvolení nástupce Benedikta XVI. Konkláve vybralo v pátém kole tajné volby za 266. papeže argentinského jezuitu kardinála J. M. Bergoglia, který si zvolil jméno František.

Jorge Mario Bergoglio se narodil 17. prosince 1936 v argentinském Buenos Aires. Otec pracoval na železnici, matka zůstala v domácnosti, celkem měli pět dětí. Jorge vystudoval střední průmyslovou školu chemickou. V jedenadvaceti letech se rozhodl pro kněžství a 11. března 1958 vstoupil do

Tovaryšstva Ježíšova (jezuité). Noviciát prožil v Chile, licenciát (doktorát) z filozofie obdržel na koleji sv. Josefa v San Miguel. Poté učil literaturu a psychologii na koleji Panny Marie Neposkvrněné v Santa Fé a na koleji Nejsvětějšího Spasitele v Buenos Aires. Kromě španělštiny mluví italsky a německy.

Na kněze byl vysvěcen 13. prosince 1969 arcibiskupem Ramónem Josém Castellánem. Po svěcení absolvoval další řádová studia (1969-1971) a formaci (1971-1972, Alcalá de Henares ve Španělsku). Poslední řádové sliby složil 22. dubna 1973. V letech 1972-1973 působil jako novicmistr

ve Villa Barilari v San Miguel, na tamní filozofické a teologické fakultě a v semináři. Jeho schopnosti neunikly pozornosti jeho představených, a tak byl 31. července 1973 zvolen provinciálem Tovaryšstva Ježíšova v Argentině (1973-1979). V letech 1980-1986 působil jako rektor Colegio Máximo de San Miguel a na tamější filozofické a teologické fakultě.

Biskupem Ancy a pomocným biskupem v Buenos Aires byl jmenován 20. května 1992. Svěcení obdržel 27. června 1992 z rukou kardinála Antonia Quarracina, arcibiskupa buenosaireského. Jeho biskupským heslem je "Miserando atque eligendo". Heslo vychází z komentáře Bedy Ctihodného k Matoušovu evangeliu, 9. kap., 9. verš. Větu "Ježíš pohlédne na celníka" - Beda jakoby doplňuje a vykládá: "(pohlédl na něj) se soucitem a vybral si ho". Smysl hesla lze tedy vyložit zhruba takto: "Bůh je k nám milosrdný a vyvolil si nás. Buďme k druhým milosrdní i my a neotáčeje se k nikomu zády."

První celocírkevní události, již se Jorge Bergoglio zúčastnil, byla 9. řádná biskupská synoda v říjnu 1994. 3. června 1997 byl jmenován arcibiskupem-koadjutorem buenosaireským a v listopadu a prosinci téhož roku se zúčastnil Zvláštní biskupské synody pro Ameriku. Kardinálem byl kreován během konzistoře 21. února 2001. Stal se postupně členem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, pro klérus, pro instituty a společnosti zasvěceného života, členem Papežské rady pro rodinu a Papežské komise pro Latinskou Ameriku. 9. listopadu 2005 byl zvolen předsedou Argentinské biskupské konference (znovu zvolen 11. listopadu 2008).

Zvolen papežem byl 13. března 2013 v pátém skrutiniu. Stal se prvním novodobým neevropským papežem, prvním jezuitou v papežském úřadu a prvním pontifikem nesoucím jméno František.

Z jeho dosavadní publikační činnosti lze zmínit rozhovor s argentinským rabínem Abrahamem Skorkou, nazvaný "O nebi i zemi" (Sobre el cielo y la tierra), knihy promluv o zasvěceném životě a také dvě knihy spadající do oblasti etiky, politiky a práva (o společném dobru a práci a o korupci).

Vezmi a čti

31. března 2013

Boží hod velikonoční – cyklus C

Sk 10,34a.37-43; Kol 3,1-4; (**Jan 20,1-9**); evangelium je vzato z večerní mše slavnosti **Lk 24, 13-35**

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: "Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!" Zeptal se jich: "A co se stalo?" Odpověděli mu: "Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti

prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli." A on jim řekl: "Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?" Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: "Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlíl." Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: "Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?"

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: "Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi." Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. (**Lk 24, 13-35**).

Deprese jako útěk od vlastního smutku je tématem Lukášova vyprávění o cestě do Emauz. Dva učedníci jsou zklamáni ve svém očekávání Mesiáše. Vždyť ten, do něž vkládali všechny naděje, byl ukřižován. Nesnesou smutek a prchají od místa zklamání. Stále o tom rozmlouvají. Cestou se k nim nepoznán přidá Ježíš. Ptá se jich, jaká slova to jsou, jimiž si na své cestě vzájemně pohazují (*antiballein*). Jejich reakcí na tuto otázku, která jim jakoby nastavuje zrcadlo, je: *Oni zůstali stát plni zármutku* (Lk 24,17). Řecké sloveso napovídá: zůstali stát s temným pohledem a zarmoucenou tváří. Jejich deprese má tělesné projevy. Celé jejich vzezření budí dojem depresivity. Ano, jsou na cestě. Je to však cesta útěku od smutku, takže jsou navzdory vnějškové pohyblivosti uvnitř ztuhlí, strnulí. Dalo by se říci, že tyto učedníci na cestě do Emauz jsou se svým neklidem a strnulostí zároveň typickými zástupci "excitované deprese".

Ježíšova terapie spočívá v tom, že si nejdříve nechá od depresivních učedníků vyprávět o jejich zážitku ztráty. Potom tuto jejich zkušenost spojí s biblickými slovy. Jejich prožitek vyloží jinak. Učedníci všechno interpretovali jen jako ztrátu a zklamání. Ježíš se jim snaží sdělit, jaký má celé dění smysl. Dalo by se říci, že tu Ježíš vystupuje jako kognitivní terapeut: podrobně zkoumá klientovy interpretační vzorce a zpochybňuje je, aby mu umožnil přiměřenější výklad skutečnosti. Naše nálada vždy závisí na výkladu událostí a ten zase závisí na určitých postojích a předpokladech, vzniklých na základě předchozích zkušeností. Ježíš nechá oba učedníky, aby vyslovili svůj výklad skutečnosti. Potom jim ve světle Bible ukáže, že se události dají vykládat i jinak. Nevyčítá učedníkům, že jsou tak smutní. Jeho slova nepoučují, dotýkají se srdcí. Jeho terapie má očividně úspěch. Je to terapie oslovující nejen rozum, ale také a především srdce. Učedníci ve svých srdcích cítí, že Ježíš vidí skutečnost tak, jak to odpovídá jejich nejhlubší touze. Později řeknou: *Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?* (Lk 24,32). Ježíšova slova jsou slova lásky. Jsou to hřejivá slova, která otevírají srdce, rozněčují v srdcích plamínek naděje a nové energie. Depresivní lidé potřebují průvodce, který jde s nimi jejich cestou, neutíká před jejich smutkem, nic jim nevyčítá a bere je s jejich smutkem vážně. Takové rady jako "Seber se! Vždyť je na světě tolik krásných věcí!" depresivního člověka jen zraňují. Stejně škodlivý je však soucit. Když budu jen soucitný a budu depresivního člověka litovat, zůstane vězet ve své depresi. Ježíš bere zážitky učedníků vážně, ale staví je do světla Písma svatého. Spojuje jejich zkušenosti se zkušenostmi proroků. Tak se jejich pohled může pozvolna proměnit. A pak najednou objeví ve svém prožitku ztráty smysl. Ztráta je osvobozuje od iluzí o životě, které si vytvořili. Od iluze, že můžeme vložit všechny své naděje do jediného člověka, že všechno musí jít vždycky tak, jak si my představujeme. Ztráta nás chce zároveň uvést do jiné dimenze, do dimenze Boží vznešenosti. Ztráta nám zatemňuje srdce. Uprostřed temnot nám však může vzejít poznání, kdo vlastně jsme. Že v základu našeho srdce přebývá sám Bůh ve své záři, která propůjčuje záři i našemu životu.

Anselm Grün – Deprese jako šance – Spirituální impulzy
převzato www.vezmiacti.cz

Na hlavním oltáři v kostele Jména Ježíš je vyobrazena adorace Nejsvětějšího Jména Ježíš, jejíž autorem je Daniel Gran. Uprostřed obrazu je vyobrazen sv. Ignác z Loyoly, spolu s dalšími světci z řádu Tovaryšstva Ježíšova - sv. František Xaverský, sv. Alois, sv. František Borgiáš a sv. Pavel Miki a druhové.

Svatý **Ignác z Loyoly**, rodným jménem **Íñigo López de Loyola** (* 24. prosince 1491, + 31. července 1556), byl duchovním otcem a spoluzakladatelem Tovaryšstva Ježíšova (jezuitů) a jeden z největších křesťanských mystiků. Vyvinul též metodu duchovních cvičení – exercicií, které mají sloužit k očistě ducha.

Své jméno Íñigo získal při křtu a později v dospělosti přijal jméno Ignác. Ignác z Loyoly se narodil na hradě Loyola poblíž města San Sebastian v Baskicku do urozené baskické rodiny. Byl nejmladší ze 13 dětí. Když mu bylo sedm let, zemřela mu matka. V mládí vedl rozmařilý život. Jeho vychovatelé se ho snažili vzdělávat v takových disciplínách, aby z něj vyrostl zdatný rytíř, člověk galantního chování a vystupování. K jeho výchově měl

přispět i pobyt v rodině kastilského hodnostáře Juana Velásqueze de Cuéllar v Arévale (od roku 1506 do roku 1517), díky němuž mohl sloužit na dvoře španělského krále Ferdinanda Aragonského, jako páže. Poté se stal členem osobní stráže vévody z Nájery a navarrského místokrále Antonia Manriqueho de Lara.

V roce 1517 vstoupil do armády. 20. května 1521 utrpěl vážné zranění nohy (dělovou koulí) při obraně Pamplony před Francouzi a několik měsíců se léčil na otcově hradě. Léčba se moc nedařila a Ignác byl dokonce zaopatřen svátostí umírajícího. Během rehabilitace si krátil čas čtením knih o Ježíši Kristu a životopisů svatých. Tato četba na něj zapůsobila natolik, že se rozhodl oddat duchovnímu životu a jeho touhou se stalo "vykonání velkých věcí v božích službách".

Během léčení u něj došlo k několika intenzivním duchovním prožitkům. Už v této době započal s exerciciemi (duchovní cvičení) – sérií meditací, jejichž smyslem bylo očistit a pročistit mysl i ducha (exercicie – jak popisuje Ignác, jsou zápisy z jeho vlastních duchovních zkušeností, které si myslel že můžou být hodnotné i jiným). Po něm je zdědil Řád jezuitů a v současné době je přebírají i další řády. Mnoho lidí argumentuje, že právě vedení exercicií významných církevních osobností bylo důležitým prostředkem, kterým řád získává a udržuje svůj vliv.

Ignác z Loyoly vykonal pouť do Svaté země po svém rozhodnutí změnit životní cestu (po svém zranění). Nejprve se vydal do známého benediktinského kláštera Montserratu nedaleko Barcelony, kde vykonal generální zpověď, celou noc probděl před obrazem Matky Boží, aby jí mohl odevzdat

svou dýku a svůj meč, svlékl zde světský šat a oblékl poutnické roucho. Taková "noční stráž" byla součástí rytířského ceremoniálu, kterým obvykle začínal urozený šlechtic svou kariéru. Následujícího rána se odebral do městečka Manresy, kde trávil dny rozjímáním. Zde měl také vidění, díky němuž u něj došlo k mystickému obratu (konverzi). V Manrese hodně četl, meditoval, přemítal a hlavně napsal náčrt Duchovních cvičení, která jsou plodem jeho vlastních duchovních bojů a zkušeností. Nejdříve ho jeho duchovní vývoj uspokojoval, většinu času trávil modlením, ošetřoval nemocné, živil se z milodarů atd. Později ho začala přepadat pokušení a výčitky svědomí, kvůli zbožné Doñe Inés, se kterou se v Manrese seznámil. Kvůli těmto výčitkám se postil tak drasticky, že si přivodil těžké onemocnění, jehož následky ho provázely po celý život.

V únoru roku 1523 opustil Manresu a vydal se přes Řím, kde získal od papeže povolení k pouti do Jeruzaléma, do Benátek a lodí do Svaté země, kde tedy navštívil Jeruzalém a Boží hrob. Chtěl zde zůstat, ale toto rozhodnutí přineslo nepřízeň františkánů. O poutníky zde totiž nebyla nouze, a tak se vydal lodí zpět do Španělska. Cestou ho potkalo několik svízelných situací (nedostatek peněz k přepravě lodí, povolení projít městem apod.). Je zapsáno v jeho životopisných dílech, že si nenechával ani dostatek a mnohdy a mnohde rozdával i svůj oděv žebrákům – stal se "poutníkem s holí".

Navštívil několik klášterů, aby se inspiroval. Šlo zejména o dominikánský klášter Montserrat a již zmíněný klášter Manresa, kde při delším pobytu rozvinul svůj asketismus.

Došel k přesvědčení, že se stane knězem, a tak v roce 1526 nastoupil na latinskou školu v Barceloně, kde se učil základnímu vzdělání mezi devítiletými chlapci. Po dvou letech na této škole složil zkoušku a na radu svého učitele se rozhodl pokračovat ve studiu na univerzitě v Alcalá, kde na artistické fakultě navštěvoval studium generale. Ve volném čase poučoval své kamarády o křesťanské nauce. Kvůli těmto sezením (jejichž nauku směli šířit pouze kněží) se dostal do rozporu se svatou inkvizicí a byl uvězněn v inkvizičním vězení. Po 42 dnech byl opět propuštěn a odešel z Alcalá de Henares na dominikánskou univerzitu do Salamanky, kde byl podezírán inkvizitory z přejímání myšlenek Erasma Rottredamského a uvězněn. Po propuštění pokračoval ve výuce v Paříži, kde v roce 1528 nastoupil na univerzitu na kolej Montaigu. Jedním z důvodů, proč se vydal do Paříže bylo to, že neuměl francouzsky a nemohl se tedy věnovat apoštolátu. Zde sedm let studoval (v latině, jelikož neuměl francouzsky) a zároveň šířil své ideje a poskytoval studentům exercicie. Ale ani v Paříži se nedokázal Ignác vyhoust apoštolátu a dával exercicie třem španělským studentům, kteří kvůli nim zásadně změnili svůj způsob života. Kvůli těmto "ovlivněným" se zde zvedla vlna spolužáků a profesorů proti Ignácovi, kteří ho označovali za "rozkladný živel", za kacíře...V roce 1530 začíná studovat na koleji sv. Barbory v Rue Valette absolvoval tříletý filozofický kurs, logiku, fyziku a metafyziku a 14. března 1534 získal titul magistra filozofie. V Rue Valette také nalezl spřízněné duše, které později vytvořily jádro Tovaryšstva Ježíšova - (Simon Rodriguez, František Xaverský, Petr Faber, Alfonso Salmeron, Jacob Laines, Diego Laínez a Nicholas Bobedilla). Tato skupina lidí se označovala jako "přátelé v Pánu" a dodržovala sliby čistoty a chudoby. K těmto sedmi nejvěrnějším o něco později přibyli ještě Claudius Jay, Jean Codure a Paschal Broet.

15. srpna 1534 on a jeho šest společníků v Montmartre založili *Societas Jesu* – s úmyslem věst sociální a misionářskou činnost v Jeruzalémě, nebo bez otázek jít tam, kam je papež pošle. Nový řád představoval zvláštní a unikátní spojený mystiky a vojenské kázni, jedním z hlavních příkazů byl příkaz poslušnosti nadřazenému, přičemž celý řád měl být cele podřízen a plně ke službám papeži.

V roce 1537 navštívila skupina zakladatelů řádu Itálii, aby požádala papeže o schválení řádu (chtěli vytvořit pevné společenství *Compania de Jesús*). Papež Pavel III. schválil řád v roce 1539 ústně a 27. září 1540 vydal papežskou bulu *Regimini militantis Ecclesiae* - zakládací listinu řádu jezuitů. Dal jim tak svolení ke svěcení na kněze. 24. června je v Benátkách vysvětil biskup z Arbe. Jelikož válka mezi císařem, Benátkami, papežem a Osmanskou říší znemožňovala cestu do Svaté země, rozhodli se prozatím zahájit činnost v Itálii.

V roce 1541 byl do čela řádu zvolen 1. generál - Ignác z Loyoly. Hlavním heslem bylo toto: "Omnia ad maiorem Dei gloriam.", neboli "Vše pro větší slávu Boží." V roce 1539 dal Ignác

Tovaryšstvu jasné formule. V pěti kapitolách stanovil hlavní cíle a povinnosti řádu, které byly označeny za povinné a svaté. Definitivní řádovou ústavou se staly Constitutiones Societas Iesu (Konstituce), kterým se Ignác pořádně věnoval až od roku 1547 společně se svým sekretářem Janem Polancem. Tento text byl dokončen v roce 1552 a napsán byl španělsky. Původní znění Konstitucí řád dodržuje dodnes. Generál usiluje o "střední cestu" v pojetí řádového života a zakazuje jeho členům tížádnost a úsilí o významné církevní postavení mimo Tovaryšstvo.

V roce 1609 byl blahoslaven a v roce 1622 svatořečen.

Zprávy z jednoty Orla Telč

V sobotu 2. března batelovská farnost v Nové Cerekvi pořádala florbalový turnaj pro starší žáky o Velikonočního beránka. Krom Telče zde byli Horní Cerekev, Batelov, Kněžice, Třešť a Růžená. Naši jednotu zde reprezentovali kapitán Jakub Truhlář, Mirek Smetana, Adam Červený, Vít Nosek, Jaroslav Vojtěch, Pavel Tománek, Zdeněk Tůma a Tomáš Pospíšil. Ze zdravotních důvodů nedorazil brankář, narychlo se tedy role gólmána ujal hrdina dne Jakub Truhlář.

Ze skupiny se nám podařilo po dvou remizách 2:2 s Horní Cerkví a 0:0 s Třeští postoupit z druhého místa. O nejlepší umístění se následně utkaly 4 týmy opět formou zápasu každý s každým. Po těsné prohře s Horní Cerkví 3:2, vítězstvím 1:3 s Kněžicemi a jednoznačnou prohrou 0:4 s Batelovem obsadili telčští Orli pěknou bronzovou příčku. Je pěkné sledovat, jak rok od roku obsazujeme na tomto turnaji vždy o jednu příčku lepší místo.

Vítězem turnaje o Velikonočního beránka se stal Batelov, druhé místo obsadila Horní Cerekev. Nejlepším střelcem s třemi góly se stal Jaroslav Vojtěch.

V sobotu před Květnou nedělí měli telčští orli florbalový den. Muži připravili společně se ZŠ Hradecká Telč v nové hale turnaj pro dospělé a ve stejnou dobu naši žáci jeli reprezentovat na florbalový turnaj do Měřína. Sjelo se zde 6 týmů, z toho 3 byly dívčí. Ty hrály ve své skupině, kluci měli vlastní druhou skupinu a v semifinálových zápasech se pak všichni potkali.

Ve skupině se Orli z Telče nejdříve potkali s týmem Pelikáni Měřín a zvítězili 3:2. Další zápas s Kněžicemi měl stejné konečné skóre, ale bohužel v opačném gardu. Celkově jsme tedy vykročili ze skupiny z druhého místa. Zápas s dívčím týmem Dračice Měřín skončil vítězstvím 4:0 a nic už nám, nebránilo v postupu do finále. Tam však ale naši hráči hrubě podcenili soupeře a hned v první půli zápasu si je nechali utéct o 3 góly. Pak už nestačilo ani úsilí v druhé půlce, kdy jsme sice otežili hry drželi pevně v rukou, ale co naplat, když si ani jedna střela nenašla cestu do branky. Po právu vítězství patří Kněžicím, kteří nás přehráli svou disciplinovanou hrou. Druhé místo si odváží Orel Telč a třetí jsou Dračice Měřín. Reprezentovali nás Vojtěch Kadlec v bráně, Mirek Smetana, Jakub Truhlář, Vít Nosek, Tomáš Pospíšil, Pavel Tománek a Tomáš Filip, který se stal se 3 góly nejlepším střelcem Telče.

Přátelák 2013 - výsledková tabulka skupiny:

	Děvčata	Orel	Tým Z	FCB Urbanov
Děvčata		3 : 4	2 : 6	3 : 7
Orel	4 : 3		0 : 2	2 : 1
Tým Z	6 : 2	2 : 0		2 : 4
FCB Urbanov	7 : 3	1 : 2	4 : 2	

Přátelák 2013, tak se jmenoval florbalový turnaj, který připravili chlapi pro neregistrované hráče z Telče a okolí. Sešli se zde Orel Telč, Tým Z (složený převážně z hráčů Orla), FCB Urbanov a Děvčata. Ten neměl svůj název náhodou, ale byl opravdu tvořen ze samých aktivních florbalistek.

Semifinálové zápasy:

Tým Z – Orel Telč 3 : 4

Děvčata – FCB Urbanov 4 : 5

Malé finále:

Tým Z – Děvčata 4 : 5

Finále:

Orel Telč – Urbanov 6 : 4

Zlato z Přáteláku zůstává doma v Orlu, druhé místo patří FCB Urbanov, třetí týmu Děvčata a poslední bramborová medaile připadla Týmu Z. Nejproduktivnějším střelcem byla Didu Kolářová s osmi góly a nejlepším brankářem byl vyhlášen Ondřej Zahradníček. Nejpřesnější mušku projevil Radek Kameník, který vyhrál soutěž o střelbu na "čerta".

Zdař Bůh

Chaloupky SHM Klubu Telč v roce 2013

Šmoulové

Místo: Opatov

Termín: 18. – 23. srpna 2013

Pro koho: holky a kluci 5 – 8 let

Hlavní vedoucí: Martina Kolmanová

Zdravotník: Mgr. Dana Kameníková

Kontakt: 608 371 397, martina.kolman@seznam.cz

Cena: 1200 Kč (při přihlášení do 15. května 1000 Kč)

Stvoření světa

Místo: Rychtářov

Termín: 7. – 19. července 2013

Pro koho: holky a kluci 12 – 15 let

Hlavní vedoucí: Zdeněk Knos

Zdravotník: Barbora Jonová

Kontakt: 736 789 130, zknos@seznam.cz

Cena: 2700 Kč (při přihlášení do 15. května 2500 Kč)

Doba kamenná

Místo: Ostrov u Macochy

Termín: 14. – 27. července 2013

Pro koho: holky a kluci 8 – 12 let

Hlavní vedoucí: Jakub Kadlec, programový vedoucí: Kateřina Horníková

Zdravotník: Jakub Kadlec

Kontakt: 606 582 353, katkahornikova@seznam.cz

Cena: 2700 Kč (při přihlášení do 15. května 2500 Kč)

863 – výsadek na Moravu

Místo: Nové Syrovice

Termín: 4. – 17. 8. 2013

Pro koho: holky a kluci 8 – 12 let

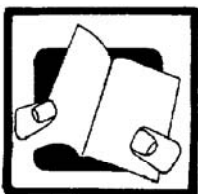
Hlavní vedoucí: Tomáš Novák

Zdravotník: Jana Knosová

Kontakt: 776 101 484, iready@seznam.cz

Cena: 2700 Kč (při přihlášení do 15. května 2500 Kč)

Více informací a přihlášky naleznete na www.mladeznici.cz nebo přímo jednotlivých vedoucích viz. kontakty.

Z farní knihovny

Ježíš Nazaretský: Prolog - Příběhy Ježíšova dětství

Nejnovější díl trilogie Josepha Ratzingera – Benedikta XVI. přináší výklad příběhů Ježíšova dětství v Matoušově a Lukášově evangeliu. Autor jej čtenářům předkládá jako prolog k dílům, věnovaným Ježíšovu veřejnému působení (I. díl) a jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání (II. díl).

Překvapivě čtivě a srozumitelně sleduje a porovnává způsoby, jimiž oba evangelisté už na událostech Ježíšova dětství ukazují, že v Ježíši se naplňují dějiny spásy. Otázka, co chtěli sdělit autoři evangelií, se v papežově exegezi opět prolíná s otázkou univerzálního i individuálního významu biblických textů, jejich pravdy pro přítomnost a budoucnost. Kniha je na jedné straně určena široké veřejnosti – k meditaci o Ježíšově narození, o místech, postavách a dějích s ním spjatých je zván každý otevřený čtenář. Zároveň zaznamenává celou škálu reakcí v odborných kruzích – zejména argumentací ohledně historické substance Matoušových a Lukášových textů o Ježíšově dětství rozčeřil Benedikt XVI. hladinu debat o exegezi a teologii dnes.

Smím být něžná – Hana Pinknerová

... Jsem vlastně křehká něžná žena. Vím, že vydržím a unesu mnoho, ale to nic nemění na mé pravé podstatě. Smím být něžná. Jsem taková. Toužím být milována a je to v pořádku, i Bůh je takový. Dál se houpu ve svém křesle zabalená do plédu, popíjím čaj a pořád se cítím hrozně unavená. Ale právě jsem si začala vychutnávat svůj nový objev. Smím být něžná.

Je náš den opakujícím se stereotypem, který je nutno nějak přežít? Máme pocit, že naše touha po lásce a citlivost nám pouze ztěžují život?

Otevřeme knížku a vstupme do událostí a prožitků všedního dne s otevřeným srdcem, schopným prožívat každý okamžik života jako nevšední a jedinečný. Tak objevíme krásu laskavého pohledu, hřejivých slunečních paprsků, ale i pošmorného dne; moudrost dětského postřehu, hluboký význam nepatrného gesta nebo slova. V obyčejných věcech odhalíme neobyčejného Tvůrce a jeho lásku k nám.

Proč chodíme do kostela – Jan Sokol

“S chozením do kostela je to dnes ještě o něco těžší než s chozením do školy. Nepříjemné povinnosti totiž člověk lépe snáší, když ví, že to tak mají všichni. Všechny děti musí chodit do školy, všichni musíme platit daně a donedávna museli všichni mládenci na vojnu. Jenže do kostela se chodit zřejmě nemusí a většina lidí okolo nás tam prostě nechodí. Takže proč zrovna já?” (z úvodu autora)

Prof. Jan Sokol se pokouší najít obyčejnou lidskou odpověď na jednoduchou, ale pro mnohé palčivou otázku. Ve středu jeho pozornosti je eucharistická bohoslužba a její mnohé významy v životě křesťana. S důkladností sobě vlastní nás uvádí do širších souvislostí tématu, a přitom se snaží hovořit jazykem přístupným pro nejširší čtenářskou obec. Knížka je určena těm, kdo do kostela chodí rádi a dobrovolně, i těm, kdo přirozenou motivaci nemají a potřebují najít hlubší smysl svého počínání.

K zamyšlení - DEJ SI POZOR!!!

Tomáš se podíval ještě jednou na tachometr právě ve chvíli kdy ho zachytil radar. Nestihl už zpomalit. 78 km/h přes obec. Bylo to už potřetí, co ho tento rok chytili..... "CO TU ZASE K ČERTU DĚLAJ."

Policajt, který ho zastavil, vystoupil z auta a s blokem v ruce pomalu přicházel k Tomášovu autu.... "Je to Karel, nebo není?" Uniforma ho trochu změnila, ale opravdu byl to Karel z kostela.

Tomáš se vtiskl hlouběji do své sedačky. Bylo to horší než obvykle. Známy policajt z kostela, chytil známého z toho stejného kostela.

"Ahoj Karle. To je sranda, že se zase vidíme." "Ahoj Tomáši." Karel se neusmál. "Vidím, že si mě zase chytil, když jsem pospíchal domů, aby jsem viděl svou ženu a děti." "Ano, je to tak. Policajt Karel se nezdál být svůj. "Poslední dny jsem odcházel z kanceláře a už jsem byl v myšlenkách na zítřejším rodinném výletě, proto jsem tak pospíchal. Kolik si mi naměřil?". "Sedmdesát". "Ale Karle, počkej chvíli. Když jsem Tě uviděl hned jsem se podíval na tachometr. Myslím že jsem jel jen 60 km/h." Tomáš se snažil při každé další pokutě víc a víc smlouvat. Celý nervózní se díval na svou přístrojovou desku. Karel psal něco usilovně do bloku. Proč nechce vidět řidičák a papíry od auta, tak jako vždycky, pomyslel si Tomáš. Nedočkávě povídal dál: "Pořád je to na Tvém rozhodnutí Karle. Určitě jsem porušil dopravní předpisy, ale nemohl by si pro tentokrát přivítit očko?" Karel psal dál, potom vytrhl papír z bloku a dal ho Tomášovi. "Děkuji", sarkasticky poznamenal Tomáš, nedokázal skrýt ve svém hlase zklamání. Bez jediného slova se Karel otočil a vrátil se zpátky ke svému služebnímu vozu. Tomáš čekal a pozoroval ho ve zpětném zrcátku. Potom otevřel složený kus papíru a byl zvědavý kolik ho ten přestupek bude stát.

To je vtip? Nebyl to žádný pokutový blok. A potom začal Tomáš číst: "Milý Tomáši, měl jsem malou dceru. Když jí bylo pět, zemřela při dopravní nehodě. Jednoduše řečeno, ten chlap, který ji srazil byl zkušený řidič, ale jel moc rychle. Dostal pokutu, měl soud a potom tři měsíce v lochu a potom byl ten muž zase volný. VOLNÝ, aby mohl obejmout své dvě dcery, které měl. Já jsem měl jen jednu. Budu muset čekat až jí budu moci znovu obejmout v nebi. Tisíckrát jsem se pokoušel tomu muži odpustit. Možná, že jsem to i dokázal, ale na NÍ musím myslet stále, dokud budu naživu. I teď. Dávej si prosím za volantem pozor, POSPÍCHEJ POMALU, Tomáši. Můj syn je to jediné CO mi ještě zbylo zdravím Tě, Karel."

Tomáš se otočil a viděl Karla odcházet. Ten se vrátil k policejnímu autu, nastartoval a odjel. Tomáš se na něho upřeně díval, dokud mu nezmizel z očí. Až po několika minutách se pomalu rozjel směrem domů. Cestou poctivě dodržoval předepsanou rychlost, byl ostražitější a na přechodech pro chodce poctivě pouštěl chodce. Uvědomil si, že najednou dělá věci, na které nebyl zvyklý. V duchu se modlil a prosil o odpuštění a když přišel domů objal svoji překvapenou ženu i obě dcery pevným stiskem.

(e-mail)

Z matriky:

V měsíci březnu nás přečetli na věčnost:

Jolana Pospíchalová

Jaroslav Dvořák

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 19. 4. 2013

Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč

Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@o2active.cz

www.farnost-telc.cz